Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 293 879 van 6 september 2023
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaatsen:

- in de zaak met rolnummer RvV X:
ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

- in de zaak met rolnummer RvV X:
ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) (RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen in de zaak RvV X en het bijhorende administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 3 en 5 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2023 om 12 uur.
Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DANHIEUX, die *loco* advocaat T. WIBAULT verschijnt voor de verzoekende partij in de zaak RvV X en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing, betekend aan verzoeker op 24 augustus 2023, werd genomen naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming (hierna: het VIB) dat hij op 28 juli 2023 in België indiende.

De verwerende partij maakt toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en is op grond daarvan van oordeel dat het aan de Kroatische autoriteiten toekomt om het VIB te behandelen op grond van de volgende motieven:

"(…)
BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:
naam: ***H. J.***
voornaam: ***M.***
geboortedatum: ***19.09.1989***
geboorteplaats: ***Rasht***
nationaliteit: ***Iran***
die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.
REDEN VAN DE BESLISSING :
België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan ***Kroatië*** *toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel* ***20(5)*** *van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.*
De heer ***H. J. M.****, verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Iraanse nationaliteit*
te hebben, bood zich op 28/07/2023 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 28/07/2023 werd zijn verzoek formeel ingediend.
Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Kroatië op 21/07/2023.
De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 02/08/2023. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde verder geen familieleden te hebben die in België of in een andere lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.
Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kon de betrokkene geen reis-of identiteitsdocumenten neerleggen. Hij verklaarde in het bezit te zijn van een paspoort, een shenasnameh, militaire kaart en rijbewijs, echter hij stelde deze in het opvangcentrum achtergelaten te hebben.
De betrokkene verklaarde dat hij Iran eind 2015 verlaten heeft omwille van politieke en religieuze motieven. Hij verklaarde dat hij naar Turkije gereisd is, waar hij tot 13/06/2023 verbleef. Omdat hij geen steun kreeg van de Turkse autoriteiten reisde hij vervolgens via Griekenland, Albanië, Montenegro, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar hij op 27/07/2023 aankwam.
Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omwille van zijn politieke activiteiten en omdat zijn kameraden in België verblijven. Hij verklaarde tevens dat België er bovenuit steekt wat betreft omgang met asielzoekers. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië

omdat de omstandigheden voor vluchtelingen er slecht zijn. Hij stelde dat de hygiëne er ondermaats is (vuile toiletten, mannen en vrouwen in dezelfde douches, water drinken aan een kraantje in de toiletten).
Op 04/08/2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Zij stemden op 18/08/2023 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. De betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.
Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Kroatië.
Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.
Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).
Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.
Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).
Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).
De Kroatische instanties stemden op 18/08/2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.
Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pp. 13-14, https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de

politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', p. 24). Gevallen van terugdrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (…) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions…', p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Aan het akkoord dd. 18/08/2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he return to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant').

Betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië verplicht werd zijn vingerafdrukken af te staan. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Kroatië geen asielaanvraag indiende, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

We wensen verder op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Kroatië de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen ".

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn kameraden in België verblijven. Dat de betrokkene in de ene of andere lidstaat reeds mensen kent of een netwerk heeft doet echter geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Het al dan niet hebben van een netwerk van vrienden of landgenoten is geen criterium op basis waarvan de verantwoordelijkheid in het kader van een Dublinprocedure wordt vastgesteld. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. We wijzen er in dit verband nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betrokkene verklaarde eveneens dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omwille van zijn politieke activiteiten. Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Kroatië, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hier vooreerst redenen aanhaalt die slaan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld Betrokkene verklaarde verder dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat België er bovenuit steekt qua omgang met asielzoekers. Hieromtrent wensen we nogmaals te benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

In dit kader wensen we eveneens te benadrukken dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Kroatië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Kroatië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat de omstandigheden voor vluchtelingen er slecht zijn. Hij stelde dat de hygiëne er ondermaats is (mannen en vrouwen in dezelfde douches, vuile toiletten, water drinken aan een kraantje in de toiletten). We dienen echter op te merken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaringen van de betrokkene en dat hij de omstandigheden niet

verder staafde. Verder wensen we er op te wijzen dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus behandeld werd door de Kroatische instanties, klacht kon ingediend worden bij de bevoegde Kroatische instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. De opvangomstandigheden in Kroatië worden verder belicht.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2022 update", laatste update op 26.06.2023, https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", p. 53). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn.

Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA, p. 53).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pp. 87-88). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Deze twee centra hebben een totale capaciteit van 740 plaatsen (AIDA, p. 86).

Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA, p. 88).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2022 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA, pp. 25-27). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat in Kroatië een onafhankelijk orgaan opgericht werd in de zomer van 2021 om de situatie aan de grens te controleren (AIDA, p. 33). De activiteiten van dit orgaan omvatten 20 aangekondigde en onaangekondigde bezoeken aan o.a. politiebureaus en de grensovergangen met Bosnië-Herzegovina, Montenegro en Servië, evenals aan opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming, om de behandeling van illegale migranten en verzoekers om internationale bescherming door de politie te monitoren. We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies.

We willen in dit verband echter benadrukken dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofde van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen

Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.
Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, p. 94). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.
We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.
We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.
We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.
Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.
De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.
Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.
Betrokkene zal teruggeleid worden naar ***de bevoegde Kroatische autoriteiten****.*
(…)"

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker op 3 september 2023 een verzoekschrift neerlegde met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 augustus 2023 en dat hij op 4 september 2023 via een andere advocaat nogmaals een verzoekschrift indiende dat is gericht op de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de voormelde beslissing van 23 augustus 2023.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

"*Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."*

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummers 299 952 en 300 000 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting geeft advocaat T. Danhieux (die *loco* advocaat T. Wibault verschijnt) aan dat hij wenst dat zijn beroep wordt beoordeeld op basis van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 299 952. Advocaat T. Danhieux verduidelijkt dat er voorafgaandelijk een telefonisch onderhoud is geweest met advocaat C. Dethier en dat zij gezamenlijk beslist hebben om het verzoekschrift van advocaat T. Wibault te behouden. Advocaat T. Danhieux legt ter terechtzitting een schrijven neer van advocaat C. Dethier waarin deze bevestigt dat zij afstand doet van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Overeenkomstig voormelde bepaling en overeenkomstig het schrijven van advocaat C. Dethier wordt de afstand van het beroep met rolnummer RvV 300 000 geakteerd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedureregelement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid"*.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.

In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf*. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht, gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval.

In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 1, 4, 7, 19 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Eerste onderdeel

De Dienst Vreemdelingenzaken hanteert een zodanig restrictieve lezing van artikel 3.2 van de Dublin-verordening dat zij ingaat tegen de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie.
De tweede alinea van artikel 3.2 van diezelfde verordening luidt:
"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."
Die verwoording is duidelijk geïnspireerd op het arrest NS van het Hof van Justitie:
"Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling."
Artikel 3 EVRM biedt evenwel een ruimere bescherming dan de bescherming van artikel 3 van de Dublin-verordening dat naar systeemfouten verwijst. Artikel 3 EVRM vindt ook toepassing als een overdracht naar een EU-lidstaat een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling ingevolge ernstige tekortkomingen van het betrokken asielstelsel, zonder dat die tekortkomingen systemisch zijn.
De verwerende partij gaat voorbij aan de onmiskenbaar gebrekkige opvang van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië en gebreken van het Kroatische asielstelsel. Zij slaat de rechtspraak van het EHRM in de wind en schendt artikel 3 EVRM door middel van de bestreden beslissing.
Verzoeker wijst op het arrest M.S.S. van het EHRM waarin het Straatsburgse Hof vooreerst wijst op de bijzondere kwetsbaarheid van asielzoekers en hun bijzondere beschermingsnood in het algemeen:
« La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale (voir, mutatis mutandis, Oršuš et autres c. Croatie [GC], no 15766/03, § 147, CEDH 2010). Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne, comme cela ressort de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne. »
Het EHRM verzet zich er vervolgens voor het eerst tegen dat een lidstaat zich verschuilt achter het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de EU-lidstaten en meer bepaald achter het vermoeden van een gelijkaardige en gelijkwaardige bescherming:
« 340. La Cour en déduit que les autorités belges auraient pu, en vertu du règlement, s'abstenir de transférer le requérant si elles avaient considéré que le pays de destination, en l'occurrence la Grèce, ne remplissait pas ses obligations au regard de la Convention. Par conséquent, la Cour considère que la mesure litigieuse prise par les autorités belges ne relevait pas strictement des obligations juridiques internationales qui lient la Belgique et que, dès lors, la présomption de protection équivalente ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce. » (nadruk toegevoegd)
De Straatsburgse rechters stellen tekortkomingen vast van de asielprocedure en van het opvangsysteem voor asielzoekers binnen de toepassing van de Dublin-verordening. In die context concludeert het EHRM dat de verzoekende lidstaat er niet vanuit mag gaan dat verzoekers rechten onder het EVRM zullen worden gerespecteerd en dat een onderzoek naar de wijze waarop de autoriteiten de asielwetgeving

toepassen had moeten leiden tot de conclusie dat er in hoofde van verzoeker een risico op een schending van artikel 3 EVRM bestond.
Verzoeker meent dat zich in casu dergelijke situatie voordoet. De opvang van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is dermate problematisch dat een Dublin-transfert naar die lidstaat een schending zou uitmaken van verzoekers rechten onder artikel 3 EVRM. Het risico van refoulement en de systemische tekortkomingen van het asielsysteem moeten leiden tot de toepassing van artikel 3.2 van de Dublin-verordening.

Tweede onderdeel

In Kroatië vinden tot op heden systematisch pushbacks plaats. Dat wordt erkent door de verwerende partij en blijkt ook uit het Aida-rapport:

« Pushback practices persisted throughout 2022, as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), PRAB initiative, the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Save the Children, Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative'. »

De Kroatische autoriteiten gaan daarbij bovendien bijzonder brutaal te weer. Mensen worden geslagen en hun persoonlijke bezittingen, waaronder hun telefoon, geld en batterijen, worden afgenomen. Zelfs kinderen en zwangere vrouwen worden niet gespaard:

« Are You Syrious (AYS), as a part of the Border Violence Monitoring Network (BVMN), reported that BVMN collects data on pushbacks. According to their data in 2022, BVMN collected 123 testimonies of expelled groups, which included at least 1,100 victims. The majority of persons (93.5%) were expelled from Croatia to Bosnia and Herzegovina. Among the interviewed groups who experienced pushback, at least 53 groups (43.1%) included minors, and at least 73 groups (59.35%) declared having tried to request asylum. The most common forms of violence recorded were: beating, theft and destruction of personal belongings (money, mobile phones and portable batteries). AYS also reported that according to BVMN data, violent acts were observed against all groups of people, including towards pregnant women, children, unaccompanied children and elderly persons.54 »

De slachtoffers krijgen niet de mogelijkheid een verzoek om internationale bescherming in te dienen:

« Protection Rights At Borders (PRAB) initiative,57 which focuses on human rights violations at the EU's external and internal borders and in particular on the illegal practice of pushbacks, also reported on pushbacks from Croatia specifying that victims of the pushback cases reported being denied access to the asylum procedure in 2022.58 »

De systematische praktijk van pushbacks vindt bevestiging in de media, onder meer in de'Lighthouse Reports.'

Kroatië werd in de zaak M.H. and others v. Croatia bovendien veroordeeld door het EHRM voor illegale pushbacks. In dat specifieke geval zaten vluchtelingen op een veld wanneer de autoriteiten hen verplichtten terug te keren naar Servië, ondanks hun uitdrukkelijke wil asiel aan te vragen.

Verzoeker verwijst verder naar rapportages die te vinden zijn op de website van het Border Violence Monitoring Network. Dat is een onafhankelijk netwerk van verschillende organisaties die actief zijn in de Balkanregio en Griekenland dat rapporteert over de situatie aan de buitengrenzen van de Europese Unie. De rapportages beschrijven verklaringen van vreemdelingen die te maken hebben gehad met (soms gewelddadige) pushbacks vanuit Kroatië. De rapportages zijn in 2017 gestart en de meest recente rapportage dateert van eind april 2023. De meeste rapportages uit het recente verleden zien op pushbacksituaties in de buurt van de buitengrenzen van Kroatië. In een rapportage die is gedateerd op 2 december 2022 is echter door een 19-jarige man uit Afghanistan verklaard dat hij in Kroatië is opgepakt en de grens over is gezet nadat hij drie dagen had gelopen vanaf de grens tussen Kroatië en Bosnië en Herzegovina. Hij verklaart dat Kroatische politieagenten wapenstokken gebruikten om hem en zijn groep te dwingen in een auto te stappen. In een rapportage van 16 september 2022 wordt een soortgelijke situatie beschreven van een groep Afghanen die twee nachten en twee à drie dagen hadden gelopen, waarna zij zijn opgepakt en de grens over zijn gezet met Bosnië en Herzegovina. Een rapportage van 13 februari 2023 beschrijft de situatie van twee mannen uit Marokko die op het Kroatische treinstation Srijemske Laze door politieagenten zijn opgepakt en met een auto de grens over zijn gezet met Servië. Blijkens de verklaring hebben de politieagenten het geld van de mannen afgepakt en hebben zij één van

hen geslagen met een wapenstok. In een andere rapportage, gedateerd op 5 maart 2023, wordt een situatie beschreven van een groep van vijf mannen en vrouwen uit Cuba. Toen zij 63 kilometer hadden gelopen vanaf de grens tussen Kroatië en Bosnië en Herzegovina zijn zij onderschept door een groep mannen in donkerblauwe uniforms die hun bezittingen hebben afgepakt en hen met een bus de grens over hebben gezet. De vrouw beschrijft dat zij, toen zij de bus uit werden gezet, is gevallen doordat zij niet goed kon lopen door de sneeuw. Hierop hebben de mannen in uniforms gereageerd met geschreeuw en, hoewel onduidelijk of dit gericht was of in de lucht, het schieten met hun wapens.

Op videobeelden die gepubliceerd zijn bij een rapportage van Lighthouse Reports uit december 2022 is te zien dat mensen met velen tegelijk achterin politiebusjes worden gestopt waarna zij te maken krijgen met pushbacks naar Bosnië en Herzegovina. Een Afghaanse vrouw heeft beschreven dat zij met meer dan twintig mensen, waaronder jonge kinderen, is vastgehouden in een voertuig met een capaciteit van acht personen.

Verder wordt in een artikel van de European Council on Refugees and Exiles verwezen naar een getuigenis van een Algerijnse man die op 14 januari 2023 te maken heeft gehad met een pushback vanuit Kroatië naar Bosnië en Herzegovina. Hij heeft verklaard dat hij is opgepakt in een café, in elkaar is geslagen op een politiebureau en dat zijn telefoon en geld van hem zijn afgepakt door politiemannen die hem daarna de grens hebben overgezet.

Het Kroatische Centre for Peace Studies (CPS) monitort de situatie van asielzoekers in Kroatië en procedeert tegen pushbacks die worden uitgevoerd. Deze instantie heeft, blijkens informatie van Vluchtelingenwerk Nederland, in een recent gesprek met de staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid aangegeven dat zij vermoeden dat er een risico bestaat op pushbacks voor iedere derdelander in Kroatië.

Uit de hierboven geciteerde informatie blijkt dat pushbacks niet alleen aan de buitengrenzen plaatsvinden, maar ook plaatsvinden bij migranten die zich in het grensgebied of verder op het grondgebied van Kroatië bevinden, bijvoorbeeld op een treinstation of in een café in het binnenland van Kroatië, of na 63 kilometer of drie dagen lopen vanaf de buitengrens van Kroatië. Deze informatie is relevant omdat blijkt uit de bestreden beslissing dat de Kroatische overheden een overdracht naar Zagreb hebben gevraagd. Verzoeker zou zich dus in het binnenland bevinden na de bestreden overdracht.

Dat in de artikelen en rapportages niet expliciet staat beschreven dat het bij die migranten ging om personen die zich ingevolge een Dublinoverdracht in Kroatië bevonden betekent niet dat het niet zulke personen betroffen of dat zij een dergelijk risico niet zouden kunnen lopen. Dat is een te snelle conclusie. Bovendien kan het ontbreken van specifieke informatie hierover niet voor rekening en risico van eiser komen.

In tegenstelling tot wat zij beweert kan uit de informatie die de verwerende partij aanbrengt niet worden geconcludeerd dat elke onder de Dublinverordening overgedragen personen in Kroatië verzekerd is van een behandeling conform de bepalingen van het Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM.

In het licht van de aanhoudende pushbacks en de « mistoestanden op grote schaal », zoals de verwerende partij de situatie zelf beschrijft, kan niet zondermeer aanvaard worden dat die standaarden door Kroatië worden gerespecteerd louter omdat dat land verdragspartij is bij de Vluchtelingenconventie. Het (falende) controlemechanisme, de toepassing van het Schenghenaquis en de garanties volstaan in die zin evenmin. Verzoeker wijst er overigens op dat het om standaard-garanties gaat, waarbij de Kroatische overheid pro forma een aantal welluidende zinnen kopieert en plakt. De garanties van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken worden in de bestreden beslissing niet toegelicht of gemotiveerd en kunnen alzo evenmin een behoorlijke behandeling garanderen.

Derde onderdeel

Zoals blijkt uit het Aida-rapport verzetten meerdere Europese rechtbanken, waaronder Duitse, zich tegen Dublintransferts naar Kroatië. Zo oordeelde de Nederlandse Raad van State op 13.4.2022 dat Dublin-transferts naar Kroatië niet verder zonder meer konden plaatsvinden. Er bleek immers uit objectieve informatie dat pushbacks mogelijks ook plaatsvonden ten aanzien van personen die het onderwerp uitmaakten van een Dublin-transfert, wat een schending van het beginsel van non-refoulement zou uitmaken. Daarop besliste de Nederlandse Minister voor migratie op 30.5.2022 alle Dublin-transferts naar

Kroatië op te schorten totdat meer onderzoek uitsluitsel zou bieden over de vermeende pushbacks van personen die onderwerp uitmaken van een Dublintransfert naar Kroatië.

Steunend op de 'beslisnota bij Kamerbrief inzake Dublinoverdrachten aan Kroatië' met de resultaten van het gevoerde onderzoek bracht de Nederlandse Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid de Nederlandse tweede Kamer per brief van 20.1.2023 op de hoogte van zijn beslissing dat Dublinoverdrachten naar Kroatië opnieuw konden plaatsvinden.

De beslissing steunt in essentie op volgende overwegingen:

- Vluchtelingenwerk Nederland en het Kroatische Centre for Peace studies maken gewag van verschillende recente gevallen van pushbacks. Er zijn echter geen aanwijzingen dat pushbacks ook plaatsvinden bij personen die onderwerp uitmaken van een Dublintransfert naar Kroatië.
- De Kroatische autoriteiten hebben geantwoord op de door Nederland gestelde vragen en hebben daarbij aangegeven dat 'Dublinclaimanten' recht hebben om asiel aan te vragen en dat zij nummer een asielzoeker hebben uitgezet zonder een onderzoek te hebben verricht naar de gegrondheid van het asielverzoek.
- Uit die antwoorden blijkt dat Kroatië zich aan zijn internationale verplichtingen houdt ten aanzien van overgedragen 'Dublinclaimanten'. Er is voor hen geen risico op pushbacks.
- De verkregen informatie van de Kroatische autoriteiten is recenter dan de rapporten van Vluchtelingenwerk Nederland en het Kroatische Centre for Peace studies, en bovendien concreet toegespitst op de situatie van terugkerende Dublinclaimanten. Deze informatie wordt geacht doorslaggevend te zijn voor het gegeven advies.
- Uit het onderzoek door de Europese Commissie met betrekking tot de voorwaarden voor de toepassing van het Schhengenacquis blijkt dat Kroatië zich heeft gecommitteerd aan een "zero-tolerance" beleid ten aanzien van geweld aan de grens in welke vorm dan ook.

Die argumentatie doorstond echter de rechterlijke toetsing van de Rechtbank Den Haag niet. In een vonnis van 6.6.2023 vernietigt de Rechtbank Den Haag, zitting houdende te Amsterdam, een beslissing tot overdracht naar Kroatië overeenkomstig de Dublinverordening. (stuk 3)

De rechtbank oordeelt vooreerst dat de bewijslast moet worden omgedraaid :

"Als de vreemdeling onder verwijzing naar objectieve informatie betoogt dat verweerder niet meer van het vermoeden kan uitgaan dat de aangezochte lidstaat aan zijn internationale verplichtingen zal voldoen, is het aan verweerder om te motiveren dat hij nog altijd van dat vermoeden mag uitgaan.[13.]Dat kan verweerder doen door de door de vreemdeling aan de objectieve informatie ontleende feiten gemotiveerd te betwisten of door gemotiveerd uit te leggen waarom hij tot een andere waardering van de door de vreemdeling op basis van de overgelegde objectieve informatie gestelde feiten komt." (punt 4.2)

Vervolgens stelt de rechtbank vast dat niet wordt betwist dat er in Kroatië sprak is van pushbacks. (6.2.) De rechtbank vervolgt dat uit de aangebrachte informatie blijkt dat dit risico op zijn minst niet is uitgesloten voor personen die onderwerp uitmaken van een Dublintransfert. Bovendien leidt het gevoerde onderzoek niet tot de conclusie dat elke onder Dublin overgebrachte persoon in Kroatië verzekerd is van een behandeling conform de bepalingen van het Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Daarbij maakt de rechter brandhout van de aangevoerde elementen, te weten de gedateerde en ongeloofwaardige reacties van de Kroatische autoriteiten, de gedateerde en irrelevante conclusies van de Europese Commissie. EC achterhaald en het falende monitoringsmechanisme irrelevant en allicht niet effectief gezien de aanhoudende pushbacks.

Het vonnis besluit:

« 7. De rechtbank concludeert dat uit de aangehaalde artikelen en rapporten blijkt dat pushbacks niet alleen aan de grenzen plaatsvinden, maar ook plaatsvinden bij migranten die zich in het grensgebied of verder op het grondgebied van Kroatië bevinden. Dat in de artikelen en rapportages niet expliciet staat beschreven dat het bij die migranten ging om Dublinclaimanten, betekent niet dat het geen Dublinclaimanten betroffen, of dat Dublinclaimanten dat risico niet zouden lopen. Andersom kan ook uit de informatie die uit verweerders onderzoek is gekomen en waarop verweerder zich heeft gebaseerd, niet worden geconcludeerd dat elke Dublinclaimant in Kroatië is verzekerd van een behandeling conform de bepalingen van het Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Het ontbreken van specifieke en concrete informatie over Dublinclaimanten kan naar het oordeel van de rechtbank niet voor rekening en

risico van eiser komen. Verweerder kan onder voornoemde omstandigheden, en zeker tegen de achtergrond van het bepaalde in rechtsoverweging 6.4, niet onverkort en zonder nadere motivering stellen dat ten aanzien van Kroatië van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag worden uitgegaan. De rechtbank is daarom van oordeel dat verweerder het bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en ondeugdelijk heeft gemotiveerd. »

Verzoeker meent dat de gelijkenissen van onderhavige zaak met de geciteerde Nederlandse zaak treffend zijn en is van mening dat de Nederlandse rechtspraak in deze moet worden gevolgd.

Vierde onderdeel

Verzoeker wijst erop dat hij omwille van zijn hoedanigheid van vluchteling alleen al bijzonder kwetsbaar is.

In het arrest Tarakhel stelt het EHRM dat tekortkomingen van het asielsysteem tot een schending van fundamentele rechten van asielzoekers kunnen leiden, zelfs als die schendingen geen Griekse proporties aannemen zoals in het arrest M.S.S. Het Hof brengt de bijzondere kwetsbaarheid van asielzoekers en hun bijzondere beschermingsnood in het algemeen in herinnering en wijst op informatie waaruit een risico blijkt op dakloosheid of onwaardige opvang ingevolge overbevolking of geweld. De Straatsburgse rechters komen tot het besluit dat, wanneer fundamentele rechten in het gedrang lijken te komen door een gebrekkige of slechts gedeeltelijke toepassing van de beschermingsnormen, de toepassing van verordening 604/2013 waarborgen vereist van de lidstaat in kwestie:

« 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.
(…)
118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).
(…)
120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée. » (nadruk toegevoegd)

Met het arrest Aranyosi heeft het Hof van Justitie een controleverplichting opgelegd die de verplichtingen uit het arrest NS en het arrest Tarakhel verenigt:

"Hieruit volgt dat wanneer de rechterlijke autoriteit van de uitvoerende lidstaat bewijzen heeft dat er een reëel gevaar bestaat dat personen die in de uitvaardigende lidstaat zijn gedetineerd, onmenselijk of vernederend – afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht en met name door artikel 4 van het Handvest gewaarborgde grondrechten – worden behandeld (zie in die zin arrest Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, punten 59 en 63, en advies 2/13, EU:C:2014:2454, punt 192), zij verplicht is om te beoordelen of dit gevaar bestaat, wanneer zij moet beslissen of de persoon tegen wie een Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, wordt overgeleverd aan de autoriteiten van de uitvaardigende lidstaat. De tenuitvoerlegging van een dergelijk bevel mag immers niet leiden tot onmenselijke of vernederende behandeling van die persoon.

Hiertoe dient de uitvoerende rechterlijke autoriteit zich allereerst te baseren op objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens over de detentieomstandigheden die heersen in de uitvaardigende lidstaat en die kunnen duiden op gebreken die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, hetzij bepaalde detentiecentra betreffen. Deze gegevens kunnen met name blijken uit internationale rechterlijke beslissingen, zoals de arresten van het EHRM, uit rechterlijke beslissingen van de uitvaardigende lidstaat, alsook uit besluiten, rapporten en andere documenten die zijn opgesteld door de organen van de Raad van Europa of die tot het systeem van de Verenigde Naties behoren.

90 In dit verband volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat artikel 3 EVRM aan de autoriteiten van de staat op wiens grondgebied iemand in hechtenis is genomen, een positieve verplichting oplegt om zich ervan te vergewissen dat elke gevangene wordt gedetineerd in omstandigheden die de eerbiediging van de menselijke waardigheid waarborgen, dat de wijze waarop de maatregel wordt uitgevoerd de betrokkene niet blootstelt aan een lijden of aan een beproeving waarvan de intensiteit het onvermijdelijke niveau van lijden dat inherent is aan de detentie overstijgt, alsook dat, gelet op de praktische vereisten van de opsluiting, de gezondheid en het welzijn van de gevangene afdoende zijn gewaarborgd (zie arrest EHRM, Torreggiani e.a./Italië, nr. 43517/09, nr. 46882/09, nr. 55400/09, nr. 57875/09, nr. 61535/09, nr. 35315/10, en nr. 37818/10, van 8 januari 2013, § 65)."

Dit arrest wijzigt de betekenis van de vermoedens zoals die in het NS-arrest zijn gehandhaafd aanzienlijk. De autoriteiten moeten niet alleen rekening houden met systeemfouten. In dit specifieke geval, waarin de detentieomstandigheden werden geanalyseerd, volstond het feit dat in bepaalde detentiecentra onmenselijke of vernederende detentieomstandigheden kenden, om het aan het Europees aanhoudingsbevel verbonden vermoeden van wederzijds vertrouwen en respect voor fundamentele rechten buiten toepassing te laten.

Het betreft een toepassing van de garanties zoals geformuleerd in het arrest Tarakhel. Deze waarborgen vinden toepassing wanneer er een risico is op schending van artikel 4 van het Handvest. Het arrest Aranyosi heeft betrekking op personen tegen wie een Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd. Het is niet vereist dat deze personen een bijzondere kwetsbaarheid aantonen die groter is dan de kwetsbaarheid die eigen is aan het statuut van asielzoeker, zoals het geval is in het arrest Tarakhel.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert moet verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM bewijzen, maar komt het de verwerende partij toe een dergelijke schending uit te sluiten.

Verzoekster benadrukt dat de uit het arrest Aranyosi voortvloeiende verplichtingen niet beperkt zijn tot structurele of systematische tekortkomingen. Een dergelijke uitlegging zou onvolledig en dus in strijd met het arrest Aranyosi.

Het komt de verwerende partij elk risico op een schendig van artikel 1 en artikel 4 van het handvest van de EU uit te sluiten.

Enkel wanneer een verzoeker om internationale bescherming geen specifieke noden heeft EN het asielsysteem in kwestie geen enkele tekortkoming vertoont kan overgegaan worden tot een Dublin-transfert zonder specifieke garanties.

In casu is er sprake van een aanzienlijk risico op refoulement, wat ontegensprekelijk een schending van verzoekers fundamentele rechten zou uitmaken. Er moeten dus, naar analogie met het arrest Tarakhel en met het arrest Aranyosi, individuele en concrete garanties worden gegeven door Kroatië dat hij niet het slachtoffer zal worden van de alomtegenwoordige push backs.

Vijfde onderdeel

In casu gaat de bestreden beslissing gepaard met zogenaamde garanties. Verzoeker meent evenwel dat deze garanties niet individueel zijn. Voor zover de garanties hun neerslag vinden in de bestreden beslissing gaat het om enkele standaardzinnen die de Kroatische autoriteiten routinegewijs bij elke aanvaarding voegen. Het betreffen geen individuele garanties. Dat blijkt onder meer uit het feit dat de Kroatische autoriteiten zich zelfs de moeite niet hebben getroost de verzoekers naam in hun standaardtekst op te nemen, maar slechts verwijzen naar "the person mentioned above." Verder verwijzen de zogenaamde garanties naar de relevante bepalingen van de Dublinrichtlijn, zonder evenwel te vermelden welke maatregelen zij concreet zullen nemen om verzoeker gepast op te vangen en te

vermijden dat hij terug wordt gedreven. Dergelijke algemene verwijzing naar de geldende normen kan het risico op mensenrechtenschendingen evenwel niet weerleggen.

In dergelijke zaken, is de belangrijkste zorg van het EHRM de effectiviteit van de waarborgen:

" Sa préoccupation essentielle est de savoir s'il existe des garanties effectives qui protègent le requérant contre un refoulement arbitraire, direct ou indirect, vers le pays qu'il a fui

(….)

Il en résulte que lorsqu'ils appliquent le règlement « Dublin », il appartient aux Etats de s'assurer que la procédure d'asile du pays intermédiaire offre des garanties suffisantes permettant d'éviter qu'un demandeur d'asile ne soit expulsé, directement ou indirectement, dans son pays d'origine sans une évaluation, sous l'angle de l'article 3 de la Convention, des risques qu'il encourt.» (egen nadruk)

Een van de criteria voor een effectieve garantie is de individuele aard ervan:

"354. En outre, la Cour est d'avis que les assurances diplomatiques données par la Grèce aux autorités belges ne constituaient pas une garantie suffisante. Elle relève premièrement que l'accord de prise en charge en application du règlement « Dublin » a été envoyé par les autorités grecques postérieurement à l'ordre de quitter le territoire et que ce dernier a donc été délivré sur la seule base d'un accord tacite des autorités grecques. Deuxièmement, elle note que le document de prise en charge est rédigé en termes stéréotypés (paragraphe 24 ci-dessus) et ne contient aucune garantie concernant le requérant individuellement. Quant au document d'information rédigé par les autorités grecques et mentionné par le Gouvernement belge, il ne contenait pas davantage de garantie individuelle et se bornait à faire état de la législation applicable sans information pertinente sur la situation en pratique." (eigen nadruk)

In casu voldoen de zogenaamde garanties niet. De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2, van de Dublin III-verordening dat luidt als volgt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 *PPU*).

De betwisting komt *in se* neer op de vraag of de algemene situatie in Kroatië voor Dublinterugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest en of verweerder dit alles voldoende heeft onderzocht en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Kroatië.

Hij heeft zich hierbij gesteund op de verschillende rapporten, jaarverslagen en mededelingen die zijn opgesomd in de bestreden beslissing en heeft ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker. Hoewel hij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is hij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Het komt derhalve aan verzoeker toe om deze conclusie met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Het loutere feit dat hij aangeeft het niet eens te zijn met het standpunt van verweerder volstaat daartoe niet.

Zoals gezegd is het op grond van artikel 3, tweede lid, van de Dublin III-verordening niet mogelijk om de verzoeker over te dragen aan Kroatië als ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. In het in de bestreden akte aangehaalde arrest *Jawo* van 19 maart 2017 van het Hof van Justitie zijn de criteria beschreven om te beoordelen of tekortkomingen onder artikel 4 van het Handvest vallen. Hieruit volgt dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van voormeld artikel, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De kernpunten van de bestreden akte zijn de volgende:

- verzoeker zal bij een overdracht aan Kroatië als Dublinterugkeerder niet terechtkomen aan de buitengrenzen van dit land waar er sprake is van *pushbacks*, gepaard gaande met politiegeweld, collectieve uitzettingen en gebreken inzake de registratie van verzoeken om internationale bescherming;
- als Dublinterugkeerder kan hij rekenen op opvang, toegang tot de asielprocedure en medische gezondheidszorg waarover in het algemeen kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt, maar waarbij geen sprake is van systemische disfuncties;
- verzoeker toont niet aan een precair medisch profiel te hebben.

Verzoeker viseert het motief dat betrekking heeft op de *pushback* acties en stelt dat uit de voorhanden zijnde informatie wel degelijk blijkt dat er in Kroatië sprake is van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening. Hij wijst er in die context op dat er nog steeds sprake is van *pushbacks*, hetgeen overigens niet wordt betwist door verweerder en benadrukt dat deze *pushbacks* niet enkel aan de grens plaatsvinden. Hij poneert dat er voor elke derdelander in Kroatië waar ook, een gevaar op pushback bestaat. Verder benadrukt verzoeker dat verschillende landen zich verzetten tegen een overdracht naar Kroatië. Verder verwijst hij ook naar rechtspraak van onder meer Duitsland en Nederland en in het bijzonder naar de recente rechtspraak van de rechtbank van Den Haag van 6 juli 2023. Voorts stelt hij dat hij als vluchteling een kwetsbaar persoon is en dat er individuele garanties dienden te worden gevraagd. Daarbij benadrukt hij dat de garanties die door de Kroatische instanties gegeven zijn *in casu* niet voldoen aan de voorwaarden van individuele garanties.

De Raad stelt vast dat verweerder de *pushbacks* aan de Kroatische buitengrenzen niet onder de mat veegt. Dit blijkt uit de concrete motivering van de bestreden akte.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder uitgebreid heeft gemotiveerd over de *pushbacks* maar heeft gesteld dat niet blijkt dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen in die context in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

De citaten uit artikels en rapporten waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift hebben inderdaad geen betrekking op Dublinterugkeerders. De geciteerde rapporten van "*Border Violence Monitoring Network*" verwijzen, zoals ze het zelf beschrijven, voornamelijk naar situaties die zich voorgedaan hebben aan de buitengrenzen. Hetzelfde kan gezegd worden van de videobeelden van *Lighthouse Report* en het artikel van de *European Council on Refugees and Exciles* waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift. Daargelaten de vraag of uit de geciteerde informatie blijkt dat de *pushbacks* niet enkel aan de buitengrenzen plaatsvinden, maar ook bij migranten die zich verder op het grondgebied van Kroatië bevinden, kan de Raad enkel vaststellen dat er nooit sprake is van Dublinterugkeerders.

Verzoeker stelt:

“Het Kroatische Centre for Peace Studies (CPS) monitort de situatie van asielzoekers in Kroatië en procedeert tegen pushbacks die worden uitgevoerd. Deze instantie heeft, blijkens informatie van Vluchtelingenwerk Nederland, in een recent gesprek met de staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid aangegeven dat zij vermoeden dat er een risico bestaat op pushbacks voor iedere derdelander in Kroatië.”

Dit citaat bevat geen enkele concrete informatie. Het is de Raad geheel niet duidelijk welke informatie werd aangereikt door het CPS, noch wat de inhoud was van het gesprek tussen Vluchtelingenwerk Vlaanderen en de Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid. De Raad stelt overigens vast dat er enkel sprake is van een vermoeden. Er liggen geen stukken voor die dit vermoeden objectiveren. Hoe dan ook wordt ook hier geen gewag gemaakt van de specifieke situatie van de Dublinterugkeerders.

Verzoeker stelt: *“Dat in de artikelen en rapportages niet expliciet staat beschreven dat het bij die migranten ging om personen die zich ingevolge een Dublinoverdracht in Kroatië bevonden betekent niet dat het niet zulke personen betroffen of dat zij een dergelijk risico niet zouden kunnen lopen. Dat is een te snelle conclusie.”*

De Kroatische instanties hebben expliciet gevraagd om verzoeker naar Zagreb terug te sturen. Aldus zal verzoeker niet terechtkomen aan de buitengrenzen van Kroatië. Tot op heden zijn er geen gevallen gerapporteerd over Dublinterugkeerders die het slachtoffer werden van *pushbacks*. Dienaangaande stelt de Raad vast dat het AIDA-rapport waarnaar verweerder verwijst en dat *up to date* is tot juni 2023 uitdrukkelijk stelt dat elke Dublinterugkeerder toegang heeft tot de procedure. Er wordt in dit rapport geen melding gemaakt van *pushbacks* ten aanzien van Dublinterugkeerders.

Waar verzoeker wijst op rechtspraak van de Nederlandse rechtbank van Den Haag van 6 juni 2023, blijkt inderdaad uit deze uitspraak ongerustheid over de situatie van *pushbacks* in Kroatië. Echter, niet alleen heeft dit vonnis geen precedentswaarde, verder blijkt uit dit vonnis niet dat er individuele garanties werden gegeven aan de betrokken Dublinterugkeerder. In de onderhavige zaak hebben de Kroatische autoriteiten niet alleen hun akkoord gegeven inzake verzoekers overdracht maar blijkt uit het bericht van de Kroatische instanties van 18 augustus 2023, waarvan melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing, dat zij specifiek wat verzoeker betreft aan verweerder de garantie hebben gegeven dat hij toegang zal krijgen tot de procedure inzake internationale bescherming en daarbij zal worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, een individuele behandeling van haar dossier, een specifieke aanpak op maat van haar noden, juridische bijstand en een daadwerkelijke rechtsbescherming. Ook wordt nog gesteld dat het non refoulementbeginsel wordt geëerbiedigd en dat verzoeker niet zal worden overgedragen naar een land waar zijn leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan. Er wordt dus wel degelijk gegarandeerd dat verzoeker niet verstoken zal blijven van de rechten waarop hij als Dublinterugkeerder, in wiens hoofde de Kroatische autoriteiten nog moeten vaststellen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van zijn VIB, aanspraak kan maken.

In de mate dat verzoeker stelt dat niet blijkt dat deze garanties niet individueel zijn, dat het slechts om enkele standaardzinnen gaat die de Kroatische autoriteiten routinegewijs bij elke aanvaarding voegen, hetgeen onder meer blijkt uit het feit dat de Kroatische autoriteiten zich zelfs de moeite niet hebben getroost zijn naam in hun standaardtekst op te nemen, maar slechts verwijzen naar “*the person mentioned above*”, kan verzoeker niet gevolgd worden. Het is niet omdat de garanties op een gestandaardiseerde wijze werden geformuleerd, dat deze niet zullen worden nageleefd. Bovendien wordt de naam van verzoeker, alsook zijn nationaliteit en geboortedatum, wel degelijk vermeld in de garanties. Hoe dan ook liggen er geen gegevens voor waaruit zou blijken dat Dublinterugkeerders voor wie individuele garanties werden geboden door de Kroatische autoriteiten alsnog in een situatie zouden terechtkomen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Verder wijst de Raad erop dat de advocaat-generaal van het Hof van Justitie recent in zijn conclusie van 13 juli 2023 in de zaak *X. t. staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-392/22, heeft gesteld dat:

“Artikel 3, lid 2, tweede alinea [van de Dublin III-verordening], gelezen in het licht van artikel 4 van het Handvest […], […] aldus [moet] worden uitgelegd dat:
– het zich niet verzet tegen de tenuitvoerlegging van een besluit tot overdracht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt en aanvoert dat hij onderworpen is geweest aan pushbacks aan de buitengrens van de lidstaat die overeenkomstig die verordening normaliter verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek, en naar zijn zeggen onrechtmatig in bewaring is gehouden aan de grensdoorlaatpost van die lidstaat, tenzij de bevoegde autoriteit over gegevens beschikt waaruit blijkt dat er zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze verzoeker wegens

zijn overdracht aan genoemde lidstaat een reëel risico loopt om tijdens en na afloop van de behandeling van zijn verzoek onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. […]"

Bijgevolg neemt ook de advocaat-generaal in zijn conclusie aan dat een verzoeker kan overgedragen worden aan een lidstaat waar men onderworpen is geweest aan *pushbacks* aan de buitengrens tenzij een reëel risico aannemelijk is dat men na afloop van de behandeling van het verzoek het risico loopt onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. In de conclusie stelt de advocaat-generaal eveneens: *"33. Het feit dat de normaliter verantwoordelijke lidstaat grote moeilijkheden ondervindt bij het geïntegreerd beheer van zijn grenzen en de toepassing van Dublin III verordening, waardoor hij aan de grens praktijken hanteert die de grondrechten van de betrokken personen kunnen schenden, kan namelijk op zichzelf geen zwaarwegende en op feiten berustende grond vormen om aan te nemen dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt bij overdracht aan die lidstaat een reëel risico loopt om tijdens en na afloop van de behandeling van zijn verzoek onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.(24) Zoals de Staatssecretaris voor de verwijzende rechter opmerkt, is de pushback praktijk niet relevant voor de beoordeling van de rechtmatigheid van het overdrachtsbesluit, aangezien verzoeker na diens overdracht geen risico loopt om daaraan te worden blootgesteld."*

De Raad erkent dat een conclusie van een advocaat-generaal geen bindende uitlegging uitmaakt van het Unierecht, doch het wel een gezaghebbende bron betreft.

De Raad concludeert dan ook dat niet blijkt dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. Verzoeker toont met zijn betoog en zijn andersluidende overtuiging *prima facie* niet aan dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet op een zorgvuldig wijze heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.

Met zijn betoog maakt verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet en 43, §1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X

Artikel 3

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen in de zaak met rolnummer RvV X

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,	kamervoorzitter,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	J. CAMU